

2.2.5.2. Når en domfældt skal afsone en hæftestraf sammen med en fængselsstraf, gælder der efter straffelovens § 90, stk. 3, at 2 dages fængsel regnes lig 3 dages hæfte. Med udgangspunkt i denne bestemmelse kunne det synes nærliggende at lade et maksimum på 4 måneders fængsel træde i stedet for hæftestrafens maksimum på 6 måneder i de strafferammer, der hidtil har haft hæfte som højeste straf, og i øvrigt mest muligt at følge omsætningsforholdet 2:3 ved ændring af hæfterammer og ved udmåling af fængselsstraf i tilfælde, hvor der hidtil er anvendt hæftestraf.

Der er dog ifølge Straffelovrådet betænkeligheder ved at basere den fremtidige ordning på det nugældende omsætningsforhold mellem de to strafarter. Ved straffelovens vedtagelse har man forestillet sig, at fuldbyrdelse af hæfte var en mildere og mere begunstiget frihedsberøvelse end fængsel, og at der i omsætningsstilfælde opnåedes en form for følelighed, når 3 dages hæfte blev sat lig med 2 dages fængsel. Udviklingen er i betydelig grad løbet fra forudsætninger af denne art. Man bør formentlig i dag tage det udgangspunkt, at frihedsberøvelse i en uge eller en måned må regnes som den samme straf, hvad enten straffen kaldes hæfte eller fængsel.

På denne baggrund kunne der snarere være grund til at omsætte hæftemaksima og hæftesatser til fængselsstraffe af samme længde og bl.a. lade fængsel indtil 6 måneder træde i stedet for hæfte i samme tid.

Imidlertid er det praktisk talt aldrig aktuelt at udmåle en hæftestraf, der blot nærmer sig denne strafarts generelle maksimum på 6 måneder. Ingen praktiske behov for en passende udmåling ville blive tilsidesat, hvis man fastsætter et lavere maksimum end 6 måneder - f.eks. 3 eller 4 måneder - på områder, hvor fængsel træder i stedet for hæfte ved denne strafs afskaffelse.

Efter den gældende ordning med hensyn til prøveløsladelse, som på dette punkt har været uændret siden straffelovens vedtagelse, kan der ikke ske løsladelse på prøve fra udståelse af hæftestraf. Derimod indtræder der regelmæssigt løsladelse på prøve efter udståelsen af to tredjedele af en fængselsstraf, dog tidligst efter 2 måneder. Hvis et fængselsmaksimum på f.eks. 4 måneder træder i stedet for hæfte, vil der ske den ændring, at en frihedsstraf, der hidtil har kunnet blive 6 måneders fuldt udstået straf, ændres til maksimalt 4 måneders frihedsstraf, hvoraf mindre end 3 måneder udstås, før der kan ske løsladelse på prøve. Det forudsættes herved, at der ikke sker nogen ændring i den nævnte regel om prøveløsladelse. På baggrund af niveauet for de i praksis udmålte hæftestrafte mener Straffelovrådet ikke, at de her omtalte forhold taler

imod at sætte et lavere maksimum for fængsel end 6 måneder, når fængsel træder i stedet for hæfte ved denne strafs afskaffelse.

Straffelovrådet foreslår på denne baggrund, at der fastsættes et maksimum på 4 måneder for fængsel, der i strafferammerne træder i stedet for den afskaffede hæftestraf. Til støtte for at sætte grænsen ved 4 og ikke ved 3 måneder kan anføres, at man herved bedst undgår, at maksimumstraffen bliver for hyppigt anvendt, hvilket i almindelighed er ønskeligt med hensyn til strafferammer. Et maksimum på 4 måneder vil også give domstolene en lidt større valgfrihed med hensyn til straffe, der ligger over et niveau på 60 dage. Hvis maksimum sættes ved 3 måneder, og den nugældende regel om prøveløsladelse efter mindst 2 måneder bevares, vil et maksimum på 3 måneder betyde, at maksimumstraffen i realiteten er af samme længde som en idømt straf på 60 dage.

Med den foreslåede nedsættelse af maksimum i strafferammer, hvor fængsel træder i stedet for hæfte, tilsigter Straffelovrådet alene en tilpasning til udmålingspraksis. Forslaget er således ikke udtryk for et ønske om, at de enkelte udmålte straffe skal undergives en reduktion i forhold til hidtidig praksis. I øvrigt kan der, hvor forholdene i særlig grad taler derfor, i de enkelte strafferammer fastsættes et forhøjet maksimum, f.eks. 6 måneders fængsel.

2.2.5.3. Afskaffelse af hæftestrafen medfører også behov for at ændre en række bestemmelser i straffelovens almindelige del, hvor hæftestraf er nævnt. I de fleste tilfælde er det uden videre klart, at hæfte skal udgå, eller at denne straf skal ændres til fængsel med et fastsat maksimum. Endvidere skal hæfte ændres til fængsel i reglerne om forvandlingsstraf for bøder. Straffelovrådet foreslår i den forbindelse, at en dags hæfte ændres til en dags fængsel.

Efter straffelovens § 21, stk. 3, straffes forsøg, for så vidt ikke andet er bestemt, kun, når der for lovovertrædelsen er foreskrevet højere straf end hæfte. Afgrænsningen af de straffri forsøgshandlinger overfor de strafbare beror således på, om den pågældende strafferamme alene rummer (bøde og/eller) hæfte, eller der er mulighed for at idømme fængsel. Hvis det sidste er tilfældet, gør det ikke et forsøg straffrit, at overtrædelsen i sin konkrete form efter udmålingspraksis klart hører hjemme på bøde- eller hæfteniveauet.

Det er Straffelovrådets opfattelse, at man også efter hæftestrafens afskaffelse bør have en generel regel om grænsen mellem strafbart og straffrit forsøg. Det er praktisk at søge grænsen lagt således, at der ikke ofte bliver brug for at fravige hovedreglen ved spe-